

Aangifte tegen de minister van Asiel en Migratie, mevrouw M.H.M. Faber-van de Klashorst, wegens handelen of nalaten waarmee de minister zich schuldig maakt aan de ambtsmisdrijven als bedoeld in art. 355 respectievelijk art. 356 Sr.

Een oriënterend onderzoek van de procureur-generaal bij de Hoge Raad

Samenvatting

Dit oriënterend onderzoek is gericht op de vraag of er op basis van een aangifte tegen de minister van Asiel en Migratie, mevrouw M.H.M. Faber-van de Klashorst, voldoende aanknopingspunten zijn voor een opsporingsonderzoek.

In de aangifte wordt gesteld dat minister Faber zich heeft schuldig gemaakt aan de ambtsmisdrijven als bedoeld in art. 355 respectievelijk art. 356 Sr. Deze artikelen betreffen het opzettelijk of door grove schuld handelen of nalaten van bewindspersonen in strijd met de Grondwet of andere wetten.

In de aangifte wordt ten eerste gesteld dat de minister bij het indienen van het wetsvoorstel Asielnoodmaatregelenwet en het Wetsvoorstel tweestatusstelsel heeft gehandeld in strijd met art. 73 lid 1 Grondwet. Daarin wordt bepaald dat de Raad van State - behoudens bij wet te bepalen uitzonderingen - wordt gehoord over wetsvoorstellen. De aangever stelt dat de minister in strijd met deze bepaling heeft gehandeld omdat zij de Raad van State te weinig tijd heeft gegund om tot een volledig advies te komen.

Ten tweede wordt gesteld dat sprake is van handelen in strijd met art. 93 Grondwet jo art. 21 Vluchtelingenverdrag omdat de minister bewust nalaat te voorzien in behoorlijke huisvesting voor vluchtelingen.

Naar aanleiding van de aangifte heeft een oriënterend onderzoek plaatsgevonden, dat was gericht op de vraag of er op basis van de aangifte tegen de minister van Asiel en Migratie voldoende aanknopingspunten zijn voor een opsporingsonderzoek. Het onderzoek heeft geen verdergaande strekking gehad.

Uit het oriënterend onderzoek zijn geen feiten en omstandigheden naar voren gekomen waaruit een verdenking van een ambtsdelict kan voortvloeien.

De aangifte heeft betrekking op de artikelen 355 en 356 Sr. In een voorstel van wet dat in consultatie is gegaan (Herzieningswet ambtsmisdrijven Kamerleden en bewindspersonen) wordt voorgesteld deze strafbepalingen te schrappen, ook omdat het naar hedendaagse maatstaven zeer twijfelachtig is of een veroordeling wegens deze algemeen omschreven ambtsmisdrijven mogelijk is. In het oriënterend onderzoek is daarom vooropgesteld dat de strafbepalingen restrictief moeten worden uitgelegd en zeer terughoudend moeten worden toegepast. Daarbij moet worden bedacht dat een strafvervolgning op niets zal uitlopen als de strafbepalingen in de tussentijd worden geschrapt.

Volgens de aangever heeft de minister de Raad van State slechts een week gegund om tot een volledig advies te komen ten aanzien van twee wetsvoorstellen. Bij de Raad van State waren echter vanaf 20 december 2024 adviesaanvragen aanhangig betreffende de genoemde wetsvoorstellen. Deze adviezen zijn op 5 februari 2025 vastgesteld en op 10 februari 2025 gepubliceerd. De aangifte biedt onvoldoende aanknopingspunten ter onderbouwing van de stelling dat sprake is van handelen in strijd met art. 73 lid 1 Grondwet.

Uit het oriënterend onderzoek zijn geen aanknopingspunten naar voren gekomen voor een opsporingsonderzoek in verband met het bepaalde in art. 21 Vluchtelingenverdrag. Daarbij is de noodzaak van een restrictieve interpretatie van de artikelen 355 en 356 Sr in aanmerking genomen. In deze bepalingen staat het niet uitvoeren van “de bepalingen van de Grondwet of andere wetten of algemene maatregelen van bestuur” centraal. Verdragsbepalingen worden daarin niet genoemd.

Het oriënterend onderzoek heeft geen aanknopingspunten opgeleverd voor een strafrechtelijk onderzoek.

Inhoud

Samenvatting	1
1. Inleiding.....	4
2. De aangifte	4
3. De artikelen 355 en 356 Sr; terughoudende toepassing	4
4. Onderzoek naar aanknopingspunten voor de stellingen van aangever	7
4.1. Handelen in strijd met art. 73 lid 1 Grondwet	7
4.2. Handelen in strijd met art. 93 Grondwet jo art. 21 Vluchtelingenverdrag.....	8
4.2.1. De onderbouwing in de aangifte	8
4.2.2. Nalaten uitvoering te geven aan bepalingen van de Grondwet of andere wetten?	9
5. Slotsom	10
Bijlagen.....	10

1. Inleiding

Op 30 januari 2025 ontving ik van [aangever] (verder: aangever) een aangifte tegen de minister van Asiel en Migratie, mevrouw M.H.M. Faber-van de Klashorst, wegens handelen en/of nalaten waarmee de minister zich schuldig maakt aan de ambtsmisdrijven als bedoeld in art. 355 respectievelijk art. 356 Sr. Dit verslag behelst de resultaten van een oriënterend onderzoek naar aanleiding van deze aangifte.

2. De aangifte

De aangever stelt dat de minister handelt “in strijd met de beginselen zoals die in de Nederlandse wetgeving zijn vastgelegd” en dat zij zich schuldig maakt aan de ambtsmisdrijven als bedoeld in art. 355 respectievelijk art. 356 Sr. Deze artikelen betreffen – kort gezegd – het opzettelijk of door grove schuld handelen of nalaten van bewindspersonen in strijd met de Grondwet of andere wetten.

In de aangifte wordt ten eerste gesteld dat de minister handelt in strijd met art. 73 lid 1 Grondwet bij het indienen van het wetsvoorstel Asielnoodmaatregelenwet en het Wetsvoorstel tweestatusstelsel. Gesteld wordt dat de minister de Raad van State te weinig tijd heeft gegund (een termijn van een week) om tot een volledig advies te komen ten aanzien van deze wetsvoorstellen.

Ten tweede wordt gesteld dat sprake is van handelen in strijd met art. 93 Grondwet jo art. 21 Vluchtelingenverdrag omdat in behoorlijke huisvesting voor vluchtelingen moet worden voorzien en de minister dit bewust nalaat.

De aangifte is als bijlage bij dit verslag gevoegd.¹

3. De artikelen 355 en 356 Sr; terughoudende toepassing

Art. 355 Sr luidt:

“Met gevangenisstraf van ten hoogste drie jaren of geldboete van de vierde categorie, worden gestraft de ministers of staatssecretarissen:

1° die hun medeondertekening verlenen aan koninklijke besluiten, wetende dat daardoor de Grondwet of andere wetten of algemene maatregelen van bestuur worden geschonden;

2° die uitvoering geven aan koninklijke besluiten, wetende dat deze niet van de vereiste medeondertekening van een minister of staatssecretaris zijn voorzien;

¹ Aangever verzoekt mij om, als mijn onderzoek daar voldoende aanleiding toe geeft, gebruik te maken van mijn bevoegdheid om ex art. 119 Gw opdracht tot vervolging van de minister te geven. Deze bevoegdheid heb ik echter niet. In art. 119 Gw wordt bepaald dat de opdracht tot vervolging wordt gegeven bij koninklijk besluit of bij een besluit van de Tweede Kamer.

3° die beschikkingen nemen of bevelen geven of bestaande beschikkingen of bevelen handhaven, wetende dat daardoor de Grondwet of andere wetten of algemene maatregelen van bestuur worden geschonden;

4° die opzettelijk nalaten uitvoering te geven aan de bepalingen van de Grondwet of andere wetten of algemene maatregelen van bestuur, voor zover die uitvoering wegens de aard van het onderwerp tot hun taak behoort of uitdrukkelijk hun is opgedragen.”

Art. 356 Sr luidt:

“Met hechtenis van ten hoogste zes maanden of geldboete van de derde categorie worden gestraft de ministers en staatssecretarissen aan wier grove schuld te wijten is dat de in artikel 355, onder 4°, omschreven uitvoering wordt nagelaten.”

In eerdere verslagen van oriënterende onderzoeken hebben mijn ambtsvoorganger en ik erop gewezen dat de positie van de artikelen 355 en 356 Sr, die stammen uit onze Grondwet van 1840, in ons huidige rechtsbestel minder vanzelfsprekend is geworden.² In het voorstel voor de Herzieningswet ambtsmisdriven Kamerleden en bewindspersonen, zoals dat in consultatie is gegaan, wordt voorgesteld de artikelen 355 en 356 Sr te schrappen.³ Daarmee wordt gehoor gegeven aan het advies van de commissie-Fokkens, die kritische kanttekeningen heeft geplaatst bij de artikelen 355 en 356 Sr en de vraag heeft opgeworpen of deze artikelen nog bestaansrecht hebben⁴. In de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel staat onder meer⁵:

“Naar hedendaagse maatstaven is zeer twijfelachtig of een veroordeling wegens overtreding van de artikelen 355 en 356 Sr überhaupt tot de mogelijkheden behoort. De zeer algemene en vage formulering van beide strafbaarstellingen maakt immers dat deze op zijn minst op gespannen voet staan met het legaliteitsbeginsel zoals neergelegd in artikel 16 van de Grondwet, artikel 1, eerste lid, Sr en artikel 7 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), en het daarmee

² Zie het verslag van het oriënterend onderzoek naar aanleiding van aangiften tegen bewindspersonen in de Toeslagenaffaire, het verslag van het oriënterend onderzoek naar aanleiding van aangiften tegen de heer H.M. de Jonge in verband met beleid dat hij als (démisionair) minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport heeft gevoerd en uitspraken die hij heeft gedaan tijdens de coronacrisis en het verslag van het oriënterend onderzoek naar aanleiding van aangiften tegen minister Wiersma in verband met aangekondigde maatregelen en uitspraken over informele scholing. De verslagen zijn gepubliceerd op de website van de Hoge Raad, zie <https://www.hogeraad.nl/actueel/publicaties/rapporten-oriënterende-onderzoeken-aangiften-bewindspersonen/>.

³ Zie art. 1 onder A van het wetsvoorstel dat is te vinden op [Overheid.nl | Consultatie Herzieningswet ambtsmisdriven Kamerleden en bewindspersonen](#).

⁴ Zie paragrafen 3.2, 5.13 en 6.4.2 van het rapport *“Niet boven maar in de wet. Een werkbare en faire regeling voor de opsporing, vervolging en berechting van ambtsdelicten van Kamerleden en bewindspersonen”* van de Commissie herziening wetgeving ambtsdelicten Kamerleden en bewindspersonen, onder voorzitterschap van prof. mr. J.W. Fokkens (verder: de commissie-Fokkens), Den Haag 2021, te raadplegen op: <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/rapporten/2021/07/14/niet-boven-maar-in-de-wet>.

⁵ Zie p. 13-14 van de memorie van toelichting bij het voorstel, te vinden op: [Overheid.nl | Consultatie Herzieningswet ambtsmisdriven Kamerleden en bewindspersonen](#).

verband houdende vereiste van rechtszekerheid (lex certa). Het ruime bereik van de delictsomschrijvingen en het gebrek aan precisie maken dat voor de normadressaat niet kenbaar en voorzienbaar is welk handelen (of nalaten) strafrechtelijk verwijtbaar handelen oplevert.⁸⁶ In dit verband heeft de Europese Commissie voor Democratie door Recht (ook bekend als de Commissie van Venetië), na rechtsvergelijkend onderzoek erop gewezen dat vage strafbaarstellingen die verband houden met strafrechtelijke ministeriële verantwoordelijkheid problematisch zijn in het licht van artikel 7 EVRM en bovendien kwetsbaar zijn voor politiek misbruik. Er is daarmee een gerede kans dat wanneer vervolging wegens de artikelen 355 en 356 Sr zou worden ingesteld, een veroordeling op juridische gronden niet mogelijk is.

Daarbij komt dat sinds de invoering van de politieke ministeriële verantwoordelijkheid in 1848 en de ontwikkeling van het stelsel van bestuursrechtspraak in de twintigste eeuw de artikelen 355 en 356 Sr flink aan belang hebben ingeboet. Uit de in paragraaf 3.2.2 van het rapport van commissie-Fokkens genoemde gevallen waarin aangifte was gedaan op verdenking van de in de artikelen 355 en 356 Sr omschreven misdrijven, volgt dat het gaat om kwesties waarover bewindspersonen verantwoording afleggen aan het parlement in plaats van aan de strafrechter. Dit sluit aan bij een aangenomen resolutie van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa naar aanleiding van het bovengenoemde rapport van de Commissie van Venetië, die lidstaten van de Raad van Europa oproept om niet het strafrecht in te zetten om politieke fouten of meningsverschillen te beslechten.⁹⁷ Gesteld kan worden dat de artikelen 355 en 356 Sr zijn ‘ingehaald’ door de ontwikkeling van de politieke ministeriële verantwoordelijkheid, waardoor deze artikelen in het huidige Nederlandse staatsbestel vrijwel geen betekenis meer hebben in de praktijk.”

In het licht van het legaliteitsbeginsel en het primaat van de politieke ministeriële verantwoordelijkheid dienen de artikelen 355 en 356 Sr restrictief te worden uitgelegd en ligt een terughoudende toepassing van deze strafbepalingen in de rede. Het voorstel om de artikelen te schrappen, noopt tot een nog verdergaande terughoudendheid. In art. 1, tweede lid, Sr is immers bepaald dat bij verandering van wetgeving na het tijdstip waarop het feit begaan is, de voor de verdachte gunstigste bepalingen worden toegepast. Het uitgangspunt daarbij is dat een verdachte moet kunnen profiteren van een gewijzigd inzicht van de wetgever in de strafwaardigheid van de begane strafbare feiten. Dat betekent dat een strafvervolging op niets zal uitlopen als de strafbepalingen in de tussentijd worden geschrapt op grond van een gewijzigd inzicht van de wetgever in de strafwaardigheid.

⁶ Deze voetnoot luidt: “Zie ook voormalig procureur-generaal bij de Hoge Raad Silvis in een van diens oriënterende onderzoeken op grond van het eerdergenoemde protocol: J. Silvis (in hoedanigheid van procureur-generaal bij de Hoge Raad), Aangifte tegen bewindspersonen in de Toeslagenaffaire. Een oriënterend onderzoek van de procureur-generaal bij de Hoge Raad, d.d. 24 februari 2021, bijlage bij Kamerstukken II 2020/21, 31066, nr. 799, p. 42-43 en 75.

⁷ Deze voetnoot luidt: “Resolutie 1950 (2013), te raadplegen op: <https://assembly.coe.int/nw/xml/XRef/Xref-XML2HTML-en.asp?fileid=20016&lang=en>.”

4. Onderzoek naar aanknopingspunten voor de stellingen van aangever

4.1. Handelen in strijd met art. 73 lid 1 Grondwet

In de aangifte wordt ten eerste gesteld dat sprake is van handelen of nalaten in strijd met art. 73 lid 1 Grondwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Raad van State of een afdeling van de Raad wordt gehoord over voorstellen van wet en ontwerpen van algemene maatregelen van bestuur, alsmede over voorstellen tot goedkeuring van verdragen door de Staten-Generaal. In bij de wet te bepalen gevallen kan het horen achterwege blijven.”

Gesteld wordt dat de minister handelt in strijd met deze bepaling doordat de minister de Raad van State te weinig tijd heeft gegund om tot een advies te komen ten aanzien van het wetsvoorstel Asielnoodmaatregelenwet en het Wetsvoorstel tweestatusstelsel. De aangever stelt dat de minister de Raad van State een termijn van één week heeft gegund om tot een volledig advies te komen. Ter onderbouwing van deze stelling verwijst de aangever in voetnoot 2 naar een op de website van de Raad voor de rechtspraak gepubliceerde brief van de voorzitter van de Raad voor de rechtspraak aan minister Faber van 20 januari 2025.⁸ De brief betreft het advies van de Raad voor de rechtspraak ten aanzien van het wetsvoorstel Introductie van een tweestatusstelsel en het aanscherpen van de vereisten bij nareis. De brief houdt onder meer in:

“Bij brief van 25 november 2024, zonder kenmerk, verzocht u de Raad voor de rechtspraak (de ‘Raad’) binnen één week advies uit te brengen inzake de wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 in verband met de introductie van een tweestatusstelsel en het aanscherpen van de vereisten bij nareis (hierna: het ‘Wetsvoorstel’).

De Raad heeft bij brief van 2 december 2024 een advies op hoofdlijnen uitgebracht over onder meer het nu ter advisering voorliggende wetsvoorstel. Dit advies op hoofdlijnen kon gezien de zeer korte adviestermin niet, zoals wettelijk bepaald, na overleg met de gerechten worden opgesteld. Het in deze brief aangekondigde onderstaande wetgevingsadvies is na overleg met de gerechten tot stand gekomen en dient gelezen te worden als een aanvulling op het eerder uitgebrachte advies op hoofdlijnen.”

Het citaat heeft betrekking op de aan de Raad voor de rechtspraak gegunde reactietermijn. Art. 73 Grondwet gaat echter over de Raad van State en niet over de Raad voor de rechtspraak. Bij de Afdeling advisering van de Raad van State waren vanaf 20 december 2024 adviesaanvragen aanhangig betreffende het wetsvoorstel Asielnoodmaatregelenwet en het Wetsvoorstel tweestatusstelsel. Daarbij heeft de minister de Afdeling advisering van de Raad van State verzocht om over beide voorstellen zo spoedig mogelijk te adviseren. Deze adviezen zijn op 5 februari 2025 vastgesteld en op

⁸ Zie het document <https://www.rechtspraak.nl/SiteCollectionDocuments/2025-02-wetsvoorstel-introductie-van-een-tweestatusstelsel-en-het-aanscherpen-van-de-vereisten-bij-nareis.pdf>, te raadplegen via [Wetgevingsadvies 2025 | Raad voor de rechtspraak | Rechtspraak](#).

10 februari 2025 gepubliceerd.⁹ De vaststelling volgde dus bijna zeven weken na het aanhangig worden van de adviesaanvragen. Voor zover de aangifte berust op de veronderstelling dat slechts een week is gegund voor de advisering, ontbeert de aangifte feitelijke grondslag.

Uit het voorgaande volgt dat de Afdeling advisering van de Raad van State is gehoord over de genoemde voorstellen van wet. De aangifte biedt daarmee onvoldoende aanknopingspunten ter onderbouwing van de stelling dat sprake is van handelen in strijd met art. 73 lid 1 Grondwet.

Voor de volledigheid merk ik op dat met het voorgaande geen oordeel is gegeven ten aanzien van de voorbereiding van de wetsvoorstellen, waaronder de termijn van een week die een beperkt aantal instanties is gegeven om een zienswijze op de wetsvoorstellen te geven. De aangifte is toegesneden op het bepaalde in art. 73 Grondwet. Daartoe heb ik mij in het bovenstaande beperkt.

4.2. Handelen in strijd met art. 93 Grondwet jo art. 21 Vluchtelingenverdrag

4.2.1. De onderbouwing in de aangifte

In de aangifte wordt ten tweede gesteld dat sprake is van handelen of nalaten in strijd met art. 93 Grondwet jo art. 21 Vluchtelingenverdrag.

Art. 93 Grondwet luidt:

“Bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties, die naar haar inhoud een ieder kunnen verbinden, hebben verbindende kracht nadat zij zijn bekendgemaakt.”

Art. 21 Vluchtelingenverdrag luidt:

“Wat de huisvesting betreft, zullen de Verdragsluitende Staten, voor zover deze aangelegenheid geregeld is bij de wet of door voorschriften dan wel onderworpen is aan overheidstoezicht, de rechtmatig op hun grondgebied verblijvende vluchtelingen zo gunstig mogelijk behandelen en in elk geval niet minder gunstig dan vreemdelingen in het algemeen onder dezelfde omstandigheden.”

De aangever merkt op dat hij of zij die naar Nederland komt als vluchteling aanspraak maakt op een behoorlijke huisvesting. Naast bovenstaande bepalingen, wijst aangever op art. 8 sub g Vreemdelingenwet en op art. 1 sub f van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers. De aangever stelt dat de minister ‘contra legem’ handelt door niet voor behoorlijke huisvesting voor vluchtelingen te zorgen. De aangever wijst erop dat de gemeente Westerwolde regelmatig een procedure aanhangig maakte om het COA te dwingen aan haar verplichtingen te voldoen en zelf noodmaatregelen heeft moeten treffen om de ontstane chaos nog enigszins in goede banen te leiden.

De aangever schrijft verder dat de minister is gewezen op het feit dat er structureel meer vreemdelingen in opvanglocaties als Ter Apel verblijven dan de bedoeling is, dat verbeteringen zijn voorgesteld, maar dat de opvang onder de maat blijft.

⁹ Zie <https://www.raadvanstate.nl/adviezen/>, kenmerken: W03.24.00362/II en W03.24.00364/II.

4.2.2. Nalaten uitvoering te geven aan bepalingen van de Grondwet of andere wetten?

Uit de onderbouwing van de tweede stelling in de aangifte maak ik op dat door aangever (primair) bedoeld wordt op het ambtsmisdrijf als bedoeld in art. 355 onder 4° Sr. Gesteld wordt immers dat de minister bewust nalaat effectief in te grijpen en dat de minister willens en wetens de situatie van ondermaats onderdak voor asielzoekers continueert. De ambtsmisdrijven omschreven in art. 355 onder 1° t/m 3° Sr kunnen hier, gelet op de onderbouwing van de aangifte, buiten beschouwing blijven. De aangever noemt aan het begin van zijn aangifte ook art. 356 Sr, dat strafbaar stelt de ministers (...) “aan wier grove schuld te wijten is dat de in artikel 355, onder 4°, omschreven uitvoering wordt nagelaten”. De vraag is of er voldoende aanknopingspunten zijn voor de stelling dat de minister opzettelijk nalaat uitvoering te geven aan “de bepalingen van de Grondwet of andere wetten” en/of voor de stelling dat het nalaten om uitvoering te geven aan dergelijke bepalingen aan haar grove schuld te wijten is.

De aangever stelt dat sprake is van handelen of nalaten in strijd met art. 93 Grondwet jo art. 21 Vluchtelingenverdrag. De overige bepalingen die in de toelichting onder de aanhef “Strijdigheid met art. 93 Gw jo. art. 21 Vv” worden genoemd, worden in de sleutel geplaatst van de stelling dat sprake is van strijd met art. 21 Vluchtelingenverdrag. Om die reden beperk ik de bespreking van dit onderdeel van de aangifte tot de gestelde strafbaarheid in verband met strijd met art. 21 Vluchtelingenverdrag, in verbinding met art. 93 Grondwet.¹⁰

In artikel 355, onder 4°, Sr wordt melding gemaakt van “de bepalingen van de Grondwet of andere wetten of algemene maatregelen van bestuur”. Bepalingen van verdragen worden in de delictsommschrijving niet als zodanig genoemd, bepalingen van de Grondwet wel. De verbinding met art. 93 Grondwet lijkt mij niet zonder meer voldoende om verdragsbepalingen onder de reikwijdte van de strafbepalingen in art. 355 en 356 Sr te brengen. In art. 93 Grondwet wordt bepaald dat bepalingen van verdragen die naar hun inhoud een ieder kunnen verbinden, verbindende kracht hebben nadat zij zijn bekendgemaakt. Daarmee zijn de verdragsbepalingen nog niet zonder meer op één lijn te stellen met bepalingen in wetten en de Grondwet, als bedoeld in de artikelen 355 en 356 Sr. De kern van dit onderdeel van de aangifte is ook niet dat sprake is van strijd met art. 93 Grondwet, maar dat art. 21 Vluchtelingenverdrag wordt geschonden.

Zoals onder 3 is uiteengezet, dienen de artikelen 355 en 356 restrictief te worden uitgelegd en zeer terughoudend te worden toegepast. Het legaliteitsbeginsel stelt grenzen aan de (extensieve) interpretatie van de reikwijdte van de strafbepaling, zeker in het licht van de toch al zeer algemene en globale formulering daarvan en uit het oogpunt van een goede taakverdeling tussen de wetgever en de rechter. Daarbij roep ik in herinnering dat voorbereidingen worden getroffen om de artikelen 355 en 356 te schrappen, mede in het licht van de problematische verhouding van de delictsommschrijvingen tot het legaliteitsbeginsel. Gelet op het voorgaande, meen ik dat geen

¹⁰ Ingeval met de verwijzing naar de andere bepalingen een meer zelfstandige onderbouwing is beoogd, meen ik dat deze onderbouwing tekortschiet. De relevantie van sommige van de genoemde bepalingen is in verband met de aangifte niet zonder meer helder, terwijl een specifieke toelichting ontbreekt.

aanknopingspunten bestaan voor een opsporingsonderzoek in verband met het bepaalde in art. 21 Vluchtelingenverdrag.

5. Slotsom

Naar aanleiding van een aangifte heeft een oriënterend onderzoek plaatsgevonden, dat was gericht op de vraag of er op basis van de aangifte tegen de minister van Asiel en Migratie voldoende aanknopingspunten zijn voor een opsporingsonderzoek. Het onderzoek heeft geen verdergaande strekking gehad.

Uit het oriënterend onderzoek zijn geen feiten en omstandigheden naar voren gekomen waaruit een verdenking van een ambtsdelict kan voortvloeien. Het onderzoek heeft geen aanknopingspunten opgeleverd voor een strafrechtelijk onderzoek naar aanleiding van de aangifte.

Bijlagen

1. De aangifte